

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχ. ἐξ τοῦ προηγουμένου) — Πάμε στὸ νούμερο 21, σίτε στὸν κυβερνήτη μὲ τόπῳ

γειατο συγκίνησι.

Κατέβησαν πολλές σκάλες, μαζί τους και ίνορες, διέσχισαν πολλούς θύλους διοικήσεων με τους κύριους της καθάρισμας του Αάντη και τέλος διοικητής της φυλακῆς στάθηκε μπρὸς σὲ μία σιδερένια πόρτα.

— Ἐδῶ εἶνε, εἴτε. Δὲν βλέπω τὸ φύλακα. Θὰ βοήτησαι χωρὶς ἄλλο μέσον στὸ κελλί. Μά ἔχω διττὰ κλειδά. "Ἄς μπονε!

τοῦν δὲ διοικητής, φάστε τὰ σωτηρία.
Οὐ Γαβοὺν ἀντίστου τότε μὲν φριγανατικὴ εἰκόνα, ἀπὸ αὐτῆς
ποὺ μόνον σὲ ἐφύπτει μπορεῖ νῦν δῆ κανείς. Αὖτι γὰρ ταχύματα τὸ
περισσόδει αὐτῷ καλλὶ εἴη πέτος, πέτος μανῆς, ὑγρές, γενιάτες
σαιμία, γιατὶ βομπάταν πιὸ γυμνιὰ δὲ τὸν κοίτη τοῦ Σηρούναντα,
τὸν δέσιον τὰ νεούντα μαστοπλυμανθούν. Στίς πέτος μῆτες συνο-
νόντων ποιῶντες καὶ ἄλλα φριγανά ἐστετά. Οὐ μόνος ήγον ποὺ ἀ-
κουούσθαν ἔνει, ἀλλα φριγανά τοι υερού τοὺς ἔστατους κανονικά.

Καὶ εὗται, ἵνα τὸ ζῷον τους γερούς ποιεῖται κανονίζα.

Ο φύλακας, ένας γίγαντας μὲ αποβλαστικόνευτο βλέμμα καὶ μὲ
οὴν πελδήνη, στερόταν δρόθιο μέσα στὸ σποτάδι, κυττάζοντας ἡλί-
θια τὸν φιλαγωγόνευτο ποὺ ἦταν πλαγατικόνευτος στὴ γονιά σὲ μὲ ἀ-

από τον φωτισμόν του ή πάντα μάλιστα ωραίας γοητείας από την οποίαν έκανε
χρυσοποιημένη, μέ τα πόδια καὶ τὰ χέρια του δεμένα μὲ μᾶ ἀλισίδα,
γαντζουμένη στὸν τοιχὸν. Ἡταν γένος μὲ λειψὴ γενεύαδα καὶ
μὲ λειχαὶ μαλάν. “Ο—ταν ὁ Γαβνώνι μιτρέ μέσα, φανόταν σὰν νῦ
κομπάτα καὶ δὲν κοντήσθηε καθόλου.

Μά ἔξαρια ἀναπονήστηκε καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸν Γαβορῆλ.

μεναλοποτεῖς βλέψαι τοι. 'Ο Γαβούη εἶχε γοντεισθεὶς καὶ ἐνῷ δικιθερονήτης ἐπίθεωσιν σέ θέσει τῆς γονῆς τοῦ κείλου, αὐτὸς διενεγκαρφόμενός στὴ γῆ, χωρὶς νὰ προσοῦῃ, χωρὶς νὰ κοιτάσται καθόλου. Δὲν μποροῦνται ν' αποτάσσουν τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ καταδότη τοῦ ἔγκυραν φύλακα.

Ο φιλανθρώπες δύν κάπτατε τεινά τὸν ἐπισκέπτη του μ' ἀδια-
πονία. Σὲ μὰ στιγμὴ πάλιστα ἔσται μὰ
κίνητα καὶ ἀνοήτε τὸ στάντια του πάν νὰ βίθε-
τε νὰ μιάνετε. Μὰ τὸν ἕμα στιγμὴ δυνατόν
γένησε γένησε πολὺ τὸ μέρος του. Τότε δὲ
ὅποτέδην σὲ θιαστήτης γιωβίς ἄλλο τὴν
παραστροφὴ τυπωμότα ποὺ τὸν περίουσεν
ἄν α-
λλοτε μὲ διπλὸν γανόνελο ἀπλώθησε στὰ
γεύσιν του. Εσανάλεισε τὰ μάτια του καὶ πλά-
γκατο πάλι, παίρνοντας τὴν πρώτη του ἀκ-
νητρία.

— "Ω! Δες φύγοντας μάτιδα δοῦ! είπε δὲ Γαβριήλ πρὸς τὸν δικαιοτάτην τῶν αὐτῶν. Πόδες θεοῦ. Δες φύγοντας! Θέλω ν' ἀνατείνουσι καθημένοις οἵσα καὶ νὰ ἀντικειμένωτι τὸν πόλο...

Παναγιωτάκη, ὁ νεαρός εὐπατούρης, μάρτυρας
του Βασιλείου ἔζησε πολὺ διδύμοιο, ἀνέγνωσε πολὺ¹
πλεῖστην τινὰ απὸ δίδυμοιο, ἀνέγνωσε τὴν γαλαζούρην,
Ὀπτικήν, ἡ ποικιλὴ δταταΐα πολὺ εἶχε
ἀντιγράψει πολὺ δίδυμον, ἔξασθοισθοῦσε νὰ
τὸν καταδιώκειν διδύμηνον τὴν ἡμέρα.

Κάπι τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι νοιρά τοῦ δυτικηγμένου αὐτοῦ φυλακτήμενον συδέοντα στενά μὲ τὶ, δικῇ του καὶ ὅτι εἶχε περιάτον ἐνεὶ κάπι τὸ ιπτόγειο τῆς αιγαίων; μὰ ἀπὸ τῆς τραγικώτερος στιγμῆς τῆς ζωῆς του. Στὸ τέλος, κοινωνίμενος ἀπὸ τὰ μισθητοφόρώδη αὐτὸν προσανθίσασα, διειθίζησε πρόδη τὸ παιώνια μὲ τὸ κεφάλι σκυρτό.

Х

Σύμφωνα μὲν μιὰ συγχέτεια ποὺ ἔτακουα-
τοῦσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Φοραγκίσιου Α',
τείχεις φράσεις τῇ βδομάδῃ, δι' βασιλεύεις, οἱ με-
γιστάνεις καὶ βλέεις ἡ κυριεῖς τῆς Αἰγαίης συ-
κεντρωνότωνται τῷ βράδυ στὰ δωμάτια τῆς

βατιλίσσης. Ἐκεῖ συγκρο-
σαν γιὰ τὰ Ἑγγύτα τῆς
μήνιος μὲ κάθι ἐλευθερία.
καὶ ἔπειτα χωνιζόντουσαν
σὲ μαρκές συντροφιές, στις
ὅποιες κάθε
εἰπατοΐδης διάλεγε γινόμενος
του τὴν ἐξέλεκτὴν τῆς καρδιᾶς
του. Κατόπιν ἐπανωλιθοῦντες
χορὸς ἢ θεατοκόπι, παράστασις.

Σὲ αὐτὰ συγχένειν τοις αἴτοις τοῦ εἰδούς, ἔπειτε νῦν παρασταθῆ τὸ ίδιο βούλον δὲ Γαβροῦ. Παρά τη συνήθεια του, ὃ φίλος στολίστηρες καὶ ἀδοματίστηρες γιὰ νὰ μὴν ὑπερέη σε τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς στὸν αὐτὸν τῆς εἰδεῖταις του.

Όστορο, ή γηραὶ τοῦ Γαβροῦ, ήταν ἀνάκτωτη μὲ κάποια ἀντιστοίχια. Μερικοὶ δόρυτα λόγια ποὺ εἶχε ἀνένται γύρω του γιὰ τὸν πορευεῖν νάρυ τῆς Ἀστραπώδεως, ἐγίναντας εἰδούσας τὴν πηγὴ του,

ποιεύει γανό της "Αρτεμίων, είχαν ταράξει μαρτίαν την ψηλή του.
Είχε μισθεί δέ την οποίανταν νά την παντερώνην μὲ τὸν Φραγκούντον
Μονησσούντον. Μά θὰ τὸν ποιητικόντα τάχα ή "Αγοραῖς ἀτ' αἰσθάν·

Μὲ τὴν πρότια ποὺ ἔσθε, ὁ Γαβούν, διέμοινε τὸν Ἀστέωδα, ἢ οὐτί καθότα διτάσα στὴ Μαρία Στοναρτ. Θὰ ήνθελε νῦν τὴν πλησιάσθη ἀέσως, μὰ αὐτὸν θὰ κάποια ταλαιπώδη καὶ ἀσύνετο. "Ετικ περιένε νῦν τὸ δοθῆται ή κατάλληλη στιγμή. Ἐπιμεταξὺν ἀρχεις νῦν κουβεντιάζῃ μ' ἔνα λεπτὸ καὶ χλωμό νεαρὸ κύριο, στὸν δισταί την ἐπήρεο κοντά τοι. Μάλιστα κουβέντιασταν κάτιποστα δρᾶ νὰ διάφορα ἀσήμαντα ξητήματα, ὁ νεαρὸς ἐνγενής φύτησε τὸ Γαβούν. :

— Πρὸς ποιῶν λαούτων ἔχοι τὴν τιμὴν νὰ δικιάζῃ, κύριος;
— 'Ονταιξίουν ὑποκούωντες ντ' Ἐξέμεγ, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Και
σεῖς, κύριο;

— Εἶναι ὁ δόκιμος Φραγκίσκος ντὲ Μονικοσάν.

“Αν τοῦ ἔλεγε: «Εἶναι δὲ δάσκαλος ὁ Γαβριὴλ δὲν θὰ ἐπιτεθεῖ νὰ φύγη ἀπὸ κοπτά του οὐ μεγαλεῖτο ποδιό. Ο Φραγκίσκος, δὲ δοτοῖ δὲν μεμέτανταν καθηλών γιὰ τὴν δυνατή του, θεωρεῖ κατά πληντος, βλέποντάς τον νὰ φεύγη ἔτσι ἀπόκομα ἀπὸ κοπτά του. Μὲ έτεδίη δὲν τοῦ ἀφέτε νὰ βαπτισθῇ τοι μακρό τον ω ἀνίχνιατα, δὲν περιποτε πειθαρέσσονταί να βοηθήσει τὸν κατάπτωτον.

“Ἐνας ἀπόγονος τοῦ ἥρωος μας κόμητος Γα-
βριὴλ ντὲ Μοντγκομερέν, δι περίφημος ἥθοποιός
τῆς «Μετρὸς Γκάλγουν Μάγιερ», Ροβέρτος
Μοντγκομερέν.

—Τόσο τὸ κερδότερο, εἶπε ή Αἰγαίεριν
μ' οὐαὶ γοητευτικὸν καυπίνελο, γωνιὲ εἴσθε ἀ-
στραλῆς ἔντα τοὺς πιὸ λαυτούς καὶ τὸν βα-
ναῖνος ἵτετός μου. Νικήσαστας γέθε τὸν βα-
σιλέα, πρᾶγμα ποὺ κανεὶς σχεδὸν ὃς τώρα
τὸ πετίχε. Θύλ αἰθανάδιμον μεγάλη εὐχαρί-
στητοι μὲν ἐβέλετα σήμερα καινούργιους θριάμ-
βους σας.

‘Ο Γαβριήλ ίπτοκλίθηρε στενοχωρημένος ἀπ’ τὰ κοιτάζοντα αὐτὰ τῆς βασιλίσσης, στὰ όποια δέν ἦξερε πᾶς ν’ ἀπαντήσῃ.

— Ξέρετε τὸ ἔργο ποὺ θὰ ιδοῦμε σὲ λίγο; φύτησε πάλι ή Αικατερίνη, ή δοπία ἔδειχνε προφανῶς μεγάλη εὔνοια στὸν ὥρασι και συνιστάμενό αὐτὸν ίπτοθη.

— Τὸ ἔργο λατινιά, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, γιατί, καθώς μοῦ είπαν, εἶνε ἀπλὴ μάρτυς ἐνὸς ἔργου τοῦ Τερεφνία.

— Βλέπω, είπε η βασιλίσσα, διτὶ εἰσθε ἐξ’ ίσου συφός δυσ και γενναῖος. Αὐτὰ τὰ δυό ἔξαστατα καρφίσματα πολὺ στάνια ταφλάζουν.

“Ολ’ αιτά, ή Αικατερίνη τῶν Μεδίκων τὰ ἔλεγε μὲ καυπήλη φωνῆ, ἐνὸς συγχρόνων ἔργουν φύλογερώτατες ματιές στὸν Γαβριήλ. Ασφαλῶς ή καρδιά τῆς βασιλίσσης ήταν ἄδεια ἐκείνη τὴ στιγμή και ζητοῦσε κάποιαν κανονιόγονο εἰδίλλιο.

‘Ο φίλος μας ὅμως ἔμενε ψυχοδός και κατσουκιαστάμενος.

Τέλος η αιώνια ἴμωσή με! ὁ πρόδοτος τοῦ ἔργου ἀρχιστε.

— Καθήστε ἐξεῖ, πίσω μον, ἀνάμεισα σ’ ἀντές τὶς κυρίες, κύριε διακούμενε, γιά νὰ μπορέσω νὰ καταφύγω στὰ φύτα σας ἢν παρουσιαστει.

‘Ο Γαβριήλ, ἀφοῦ καρέτησε τὴ βασιλίσσα, γιά νὰ μὴν ἀντρυχήσῃ κανένα, πήρε ἔνα σκαπάνη και κάθηστε στὸ πλευρὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

Τὸ ἔργο ποὺ παλέσταν στὴ σωγρή, ήταν, ὅπως εἶχε πει ὁ Γαβριήλ, στὴ βασιλίσσα, μιὰ μάρτυς τοῦ «Εἰνούχου» τοῦ Τερεφνίου και ἥρως του ἥταν ἔνας ψευτογενναῖος και φαμαράνος στρατιωτικός, τὸν ὅποιο ἔξαστατος και ἔκανε διτὶ ἡθελε ἔνας παράστιος.

‘Απὸ τὴν ἀρχὴ λοιπὸν τῆς παραπτάσεως, οἱ πολύτιμοι ὀπαδοὶ τοῦ Γκιζ, οἱ ὅποιοι ήταν συρταρίσμενοι στὴν αιθουσα, ἀρχίσαν νὰ εἰσινεύωνταν τὸν κοντόστανο Μονμωρανὸν στὸ πρόσωπο τοῦ γέρον παρασίτου, ἐνῶ ἀντιμέτως οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μονμωρανὸν ἔβλεπαν τὸν Γκιζ στὸ πρόσωπο τοῦ φαμαράνον στρατιωτικοῦ. ‘Ετοι καθὲ στηγνή γινάταν δεσπήτη μὲ γέμια και μὲ θορυβόδεις ἔκδηλώστεις και ἀπὸ τὰ δυό καλύματα, ποργάμα πον ἐπέτρεψε στὸν ἔργοντας μας νὰ κονθεντιάσουν, καριστὶ νὰ τοὺς ἀσύνη και τὰ τοὺς προσέκη κανεῖς.

— Γαβριήλ!

— Ἀρτέμιδος!

— Θύ παντορυντήτε λοιπὸν τὸ Φραγκίσκο Μονμωρανόν; εἴπε μὲ παράποτον ὁ Γαβριήλ.

— Αποκτήσατε λοιπὸν κιόλας τὴν εὐνουσὴν τῆς Αικατερίνης; εἴπε μὲ ζήλεια ή Ἀρτέμιδος!

— Είδατε πολὺ καλά, διτὶ ἀντές μὲ προσκάλεσε ποντά της.

— Σέρετε πολὺ καλά, διτὶ ὁ βασιλεὺς θέλει αὐτὸν τὸ γάμο...

— Καὶ σεις ὑποκύψατε στὴ θέλησι του.

— Καὶ σεις ἀκούνατε πορὸ δίλγον εὐχαριστίως τὶς ἔρωτικὲς ἐψυστηρεύσεις τῆς βασιλίσσης. Μὲ λημονήσατε πειά ἐπειτ’ ἀπὸ τόσα κορύτια.

Τότε ὁ Γαβριήλ τὴς ἀπάντησε σοβαρά:

— Ακούσε με, Ἀρτέμιδος, και θὰ ίδης διτὶ ἔη ξορνία τῶν, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ σὲ ἀφήνω, ὅλες μον ή δρες ή πράξεις δεν είλαν ἄλλο σοτον παπά πῶς νὰ σὲ πλησιάσω περισσότερο. ‘Ενας μῆνος μετά τὴν ἀναγκόρηση σου ἀπὸ τὸ Βιμουτιέ, δταν ἥρωα και ἔγω στὸ Παρίσι, ἔμαθα γιά πωταί φρον πῶς εἴπαν κόρη τοῦ βασιλέως και τῆς δουκιστῆς τοῦ Βαλετινονίου Ἀρτέμιδος ντε Ποναπάτε. Δὲν μὲ πρόδιασε διαμος τόσο δηγογκηπόρος σου τίπολος, δστο τὸ γεγονός διτὶ ἥστον σύνηγος τοῦ δουκός ντε Κάστρο. Μὰ δταν ἔμαθα τὸν διανάτο, ἀναγκάλιασα. ‘Απὸ τότε τὸ μόνο μου δνειρόν πῶς νὰ διακιθών, πῶς ν’ ἀποκτήσω φήμη γιά νὰ γίνων ἀξίως σου. ‘Οταν πολεμόδα, ἔβλεπα πάντα μπροστά μον τὴν αιθερία διπτάσια σου και ἔται νικόδα. Μὰ ἔξαρνα ἔμαθα στὸν Ιταλία, διτὶ θέλουν νὰ σὲ παντρέψουν μὲ τὸν Φραγκίσκο Μονμωρανὸν και νὰ σὲ φωτήσω: «Ἀρτέμιδος, πές μον, μ’ ἀγαπᾶς, μὲς σ’ ἀγαπᾶς και ἔγως».

Φύλε μον, τὸν ἀπάντησε μὲ γλυκότητα και μὲ στραγκίνης ή Ἀρτέμιδος, ἀντι νὰ σου ἀπάντησω, θὰ σοῦ δηγηθῶ τὴ ζωή μον ἀπὸ τότε ποὺ χωριστήραμε. ‘Οταν ἔφτασα σ’ αὐτὸν τὸ παλάτι, κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, μιὰ ἀκατανίσητη πλῆξη μὲ κυρίευσε. ‘Εννοιούθα τὶς χρυσές μον ἀλυστίδες νὰ μὲ βαρύνουν και νοσταλγοῦσα μὲ μιὰ ἀπέραντη θλίψη τὴ δάση μας και τὸν κάρπους μας στὸ Βιμουτιέ και στὸ Μοντγκαμερόν. Γαβριήλ, κάθησε βράδη ἀποκοινωμόνου καλάγοντας. ‘Ο βασιλεὺς ἥστοσο, διπατέρας μον, δταν πολὺ καλός γιά μένα και προσταθμόδα ν’ ἀγαπατοριθῆ στὶν ἀγάπη του. Μὰ πού δταν ή ἐλευθερία μον; Πού δταν ή καλή μας Ἀλούζα; Πού δταν ήσουν ἐσύ, Γαβριήλ; Τὸν βασιλέα δὲν τὸν ἔβλεπα κάθησε μέρα.

(Ακολούθει)

ΑΠ’ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛ ΤΕΧΝΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ¹

Τη τελευταίες στιγμές τοῦ Χάιδην. «Θεέ, σῶσε τὸν Φραγκίσκο!...». Ο Ροσσίνι και ὁ «Κευρεὺς τῆς Σεβίλλης». Τι ἐξεγε γιὰ τὸ ἀριστούργημά του. Πῶς ὁ ἔνδεξος συνθέτης ἀπεποήθη τὸ παράστημα τῆς Λεγεώνος τῆς Τιμῆς. Παγκανίνι και Μπερλιότς. Πῶς γνωρίστηκαν οι δύο μεγάλοι συνθέται.

Ο περίφημος Βιεννέζος συνθέτης Χάιδην ήταν πειά ἔχηταξη καρδιῶν τὴν ἐποχὴ ποὺ εἰνέβαλαν στὴν πατρίδα τον τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος. ‘Οταν μάλιστα ὁ ἔθιμοπός στρατὸς πολύρρητης τὴ Βιέννη, δ Χάιδην κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ἀπεριγραπτή νευφική κρίσι και τρέχοντας κέρδη στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του, φύναξε κάθη τόσο:

— Θεέ, σῶσε τὸν Φραγκίσκο!... (ένονδηντας τὸν Αύτοκράτορα τῆς Αὐτορίας).

Έξαφνα, σὲ κάποια στιγμή, μιὰ ἔχθιση δθίδα ἔπεισε στὴν ταράτσα τῆς βίλλας τοῦ Χάιδην, χωρὶς δμας νὰ ἐκφαγῇ. Τότε ὁ μεγάλος μουσικός ἔγινε ἔξω φρεγάνης και χύνοντας πύρινα δάκρυα, ἀρχίσε νὰ τραγουδά τὸ «Θεέ, σῶσε τὸν Φραγκίσκο!». Μὰ πρὶν τελεύτευε τὴ στροφὴ ἔκεινη, μὲ τὴ μελωδία ἀκόμη στὸ σόμα και τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἔβγαλε τὴν τελευταία τον πνοή.

***

‘Οταν πρωτοπάχτηκε ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης» τοῦ Ροσσίνι στὴ Ρόμη, ἔγινε δεκτὸς μὲ σφριγματα και ἔξωφρενικές ἀποδοκιμασίες. ‘Η ίδια τύχη περιέμενε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς Ιταλικῆς μουσικῆς και’ δταν πρωτοπάχτηκε στὸ Παρίσι, στὶς 26 Οκτωβρίου 1819. Ο Ροσσίνι δμας, ποὺ ἥστε τὴν ἔργη τον, δέν ἀπογοητεύτηκε ἀπὸ τὴ δηπλὴ αὐτὴ ἀποτυχία. ‘Οταν δὲ ἀγόρευε δηρά τον εἰλικρινής τέλλος τέλλος έπιτυχία:

— «Γούλιέλμο Τέλλος» έσημειώσε ύθιμευτική ἐπιτυχία: «Γούλιέλμο Τέλλος» μπορούν νὰ γραψούν κι’ ἄλλοι! Δεύτερο ουας «Κονρέα τῆς Σεβίλλης» μονάχα καλός Θεός μπορεῖ νὰ γράψῃ σὲ μιὰ μέρα ποὺ ίλλη ἔξαφτικό κεφί...

***

‘Επίσης, στὶς τελευταίες στιγμές τῆς ζωῆς του δέμας συνθέτης στούς φίλων του:

***

— ‘Απ’ ολα τὰ ἔργα ποὺ συνέδεσα, λίγα πράγματα θά μείνουν: ‘Η τρέτη πράξη τοῦ «Οθέλλον», ή δευτερή τοῦ «Γούλιέλμου Τέλλος» και σχεδόν διάλογος δ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης».

***

‘Οπως είναι γνωστόν, δ Ροσσίνι τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε στὸ Παρίσι. Κατὰ τὸν Οκτώβριο τοῦ 1827, δ Γαλλική Κυβερνητικής ἀποφάσισε νὰ τοῦ απονειμῃ τὸ παράστημα τῆς Λεγεώνος τῆς Τιμῆς. Μόλις δμας τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ δ Ροσσίνι, ἐπεικεφήη τὸν πρόσωπο και τὸν παρακάλεσε ν’ ἀνακαλέσε τὴν παρασιμοφορία του, «γκατά — δπως τοῦ εἶπε — τὰ γρά του τὸν δεν ἥσταν ἄξια ματς τόσο μεγάλης τιμητικῆς δ.αρκέστως!...». Επρόθεσε δέ, δτι δὲν γνωρίζοταν πρόσωπων και νὰ ξηραφεῖ ένα νέο ἔργο, ἄξιο τῆς Γαλλίας.

‘Ετοι κι’ ἔγινε. ‘Υστερα ἀπὸ τὴ θιμευτική ἐπιτυχία του Γούλιέλμου Τέλλοου έκτησε δ διόδιον και τὸν ἀπενεμήθη τὸ παράστημα, ποὺ τόσο διακριτική είχε ὑποτοηθεῖ πρὸ δίλγον ἔτων.

***

‘Οταν δ Παγκανίνι ἔκανε κατὰ τὸ 1810, σὲ ήλικία είκοσι πέντε χρονῶν, τὴν πρώτη καλλιτεχνικὴν του τοινέ, ὑστερα ἀπὸ τὴ Βιέννη και τὸ Βερολίνο, ἐπήγει στὸ Παρίσι.

Τὴν ἐποχή ἔκεινη στὸ Παρίσι μεσοδρανοῦσε δ περίφημος συνθέτης Μπερλιότς και’ δ Παρισινοὶ πολὺ δύσκολα ἐπειφημωδανταν τὶς συναυλίες ή τὰ ἔργα έγενον μοντερνογάνων. Γ’ αὐτό, δ Παγκανίνι, φτάνοντας στὸ Παρίσι, σκέψηταις νὰ ἔπισκεψη διόδιον Μπερλιότδ — σημεῖωσε δτι δὲν γνωρίζοταν πρόσωπων και νὰ ξηρισθη τὴ γνώμη του σχετικά μὲ τὴν ἐμφάνιση του πρὸ τῶν Παρισιών.

Πηγεις λοιπὸν και συνάντησε τὸν Μπερλιότδ την πατέρα του Παγκανίνι.

— ‘Ερχομαι ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ποὺ εἶπε, δην μέρους τοῦ μαέστρου Παγκανίνη, δ δπως εῖς παρακαλεῖ νὰ μοῦ πήτη τὴ γνώμη σας, ἀπ μπορεῖ νάρθη γιὰ τὸν Παρισιό. Θάκετε, φυσικά, δικούσεις γιὰ τὸν Παγκανίνη...

‘Ο Μπερλιότδ, ἀποκύνοντας νὰ τοῦ εἴπεις δηποτερητης του γιὰ τὸν Παγκανίνη, πέταξε ἀπ’ τὴ καρδά του, και τοῦ εἴπε σφίγγοντας τὸν δάφνην μεγάλην τὴν έγκαρδηδιαντας ἀπὸ μιὰ ἀπεριγραπτή γκαά:

— Μή κάθεστε καθέδραν! Γράψτε του ἀμέσως νάρθη. ‘Η φρήνη του και’ δηπαλίτεντας τὸν δάφνην έχουν κάμει παγκόσμιο τ’ δνομά του. Είνε δ Μπερλιότδ τῆς Ιταλίας!...

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἔκπληξη τοῦ Μπερλιότδ, δταν τὸ διόδιον ἀπύγευτα ποτέ στρατεύματα τὸν τρόπον τοῦ Παγκανίνη, μὲ τὸ πραγματικὸ δόνυμον αὐτῆς τὴ φρούρια, και τοῦ εἴπεις χαμηγελῶντας ἀπὸ μιὰ ἀπεριγραπτή γκαά:

— Κύριε Μπερλιότδ τῆς Γαλλίας, σας ἔφερα τὸν Μπερλιότδ τῆς Ιταλίας...

